

HÍREINK

November 9-10-én volt idei egyházközségi zarándulásunk a Partiumba; a Nagyvárad – Nagykároly – Érmindszent – Sződemeter útvonalat jártuk be, megannyi lelki-szellemi és közösségi élményt szerezve. A 2025-ös szentévben Rómát szeretnénk megcélozni. Aki szeretne bekapcsolódni, részt venni ezen a nagyon komoly szervezést igénylő zarándulásban, kérem, mielőbb jelezze a szándékát. Ezt az utazást jövő őszre tervezzük: négy napos út lenne, repülőgéppel. Egyelőre csak egy előzetes igényfelmérés érdekében, elköteleződés nélkül kérem a feltételes szándék jelzését, hogy egyáltalán vágjunk-e bele (tíz év után újra) egy római zarándulás tervezésébe.

Elsőáldozó-jelölt gyermekeink ünnepélyes templomba vezetése szokás szerint az Istenszülő bevezetése ünnepkörében, november 24-én történik. Kiváló gyermek készületét kísérhetjük imádságainkkal az első szentáldozás júniusi alkalmáig.

Jótekonysági előadóestet tart Pregitzer Fruzsina Jászai Mari-díjas színésznő, érdemes művész a Hittudományi Főiskolán december 3-án 18 órakor, amelyre a papnövendékek Szent Damján Köre hívja a nyíregyháziakat. A részvétel ingyenes, adakozni a Damján-Tábor szervezésének segítésére lehet. A művésznő az „Uram, nem látta Magyarországot?” című önálló estjét adja elő.

Karácsonyváró lelki gyakorlat lesz Máriapócs december 13-15. között. Aki szabaddá tudja tenni magát azon a hétvégén, biztosan a legjobb helyen keresi az ünnepi készülődés – plázás rohangálástól tisztas távolban biztosított – lelki előfeltételeit. Jó szívvel biztatok a részvételre.

Karácsonyi ünnepi istentiszteleti rendünk az alábbiak szerint alakul:

December 24. kedd – Szenteste: 16.30 kántálás a templomkert Betleheménél (utána tea, forralt bor); 17.30 Bazil-liturgia alkonyati zsolozsmával; 23.30 Nagy esti zsolozsma, majd éjféλι Szent Liturgia.

December 25. szerda – Karácsony első napja: 8.45 Reggeli zsolozsma; 9.30 Szent Liturgia, majd betlehemes játék; 17.30 Alkonyati zsolozsma.

December 26. csütörtök – Karácsony második napja: 8.45 Reggeli zsolozsma; 9.30 Szent Liturgia; 17.30 Alkonyati zsolozsma.

Kárpátaljai magyar gyermekek tanulását tudjuk támogatni az ún. Szent Margit Program keretében. Aki szívesen vállal áldozatot ezért a nemes célért, a faliújságon megtalálja a részleteket.

Nyíregyháza-kertvárosi Görögkatolikus Parókia, Nyíregyháza, Legyező u. 3.

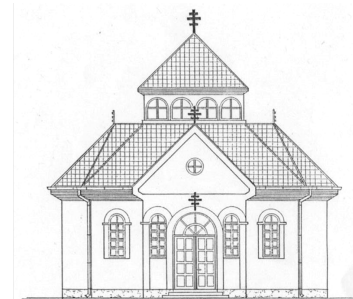
www.kertvarosigorogok.hu – 06-30/415-50-92 – hitoktatasi.iroda@gmail.com

Számlaszámunk 11100702-18799303-36000001 Felelős kiadó: Obbágy László parókus

A KERTVÁROSI
GÖRÖGKATOLIKUS PARÓKIA ÉRTESÍTŐJE

LEGYEZŐ

2024 NOVEMBER

PARTIUM VONZÁSÁBAN

Teli busszal, ötvenen vágunk neki idei zarándulásunknak november 9-10-én. Szombaton verőfényesen szép, vasárnap valamivel hűvösebb, de az évszakhoz képest remek időben utazhattunk.

A határ könnyed átlépését követően először a nagyváradi római katolikus püspöki palotát tekintettük meg, Szent László hermájával. Az épület kiállítótereinek gazdagsága mellett a stand up-os lazasággal beszélő, ugyanakkor rendkívül tájékozott, sugárzó tudású régész tárlatvezetőnk szavai is lenyűgöztek bennünket. Megimádkoztunk a püspöki székesegyházban, majd idegenvezető városnézésre indultunk, amelynek során a főtéren és annak vonzásában álló legfontosabb épületekben – köztük a görögkatolikus püspöki székesegyházban, a Fekete Sas-palotában, a Darvas – La Roche és a Nemes-házban, a Stern és a Füchsl-palotában – gyönyörködtünk ki magunkat. Nagyvárad belvárosa ma századfordulós szépségében ragyog; beopta magát a szívünkbe a szecessziós épületekről elragadtatással beszélő lokálpatrióta idegenvezetőnk is. Kiváló szállásunkat elfoglalva, némi pihenés után vacsora, majd esti séta következett (kinek-kinek hosszabb vagy rövidebb), mire álomra hajtottuk fejünket a „Körös-parti Párizs” folyóparti szállodájában. Vasárnap Vadas Krisztián parókus atya várt bennünket Nagykárolyban, ahol a szépen felújított templomban mi bizony többen voltunk, mint a helyi hívek... Vasárnapi liturgiánk és Krisztián atya templom-ismertetése így is lelki élményt jelentett. A Károlyi-kastély megtekintése és az ebéd után Érmindszenten, Ady Endre szülőháza mellett énekeltük el a *Kis, karácsonyi éneket*, majd Sződemeteren, Kölcsey Ferenc szülőhelyén nemzeti imádságunkat, a *Himnusz*t. Mindeközben mindkét költőnk életét, munkásságát átgondolhattuk, s ráébredtünk – két egészen különböző karakterű ember révén is –, mennyire sokat adhat számunkra a művészet, amely mindig transzcendens; a költőknek retúrjegyük van ég és föld között, így segítik a mi világlátásunkat is. Hazafelé jó hangulatú énekléssel múltattuk az időt, s azóta is igyekszünk őrizni kitágult, ünneplős, zarándulós barátságokban gazdagodott szívünket.

AKI ANGYALLAL TALÁLKOZOTT (Szent Mihály és a többi angyal ünnepére)

– És hogy néznek ki az angyalok, tisztelendő bácsi? – kérdezte az egyik hittanos kisfiú.

A fiatal lelkész kinézett a falusi iskola ablakán, tekintete magához ölelte a poros udvart, a kerítés menti kókadt akácfát és a távolabb megbúvó alföldi tanyákat. – Tudod, kisfiam, a Biblia szerint az angyaloknak nincs szárnyuk és mindig fiatal férfiak. Gábornak, Mihálynak hívják őket. És mindig ott vannak, ahol szükség van rájuk, ahova Isten küldi őket – válaszolta.

A gyerekek hitetlenkedtek: – De ezen a képen kislány az angyal és még szárnyai is vannak! – húzott elő az egyik gyerek egy szentképet. Az egyetemről alig pár éve kikerült fiatalember elgondolkodva nézett maga elé.

– Találkoztam egyszer egy angyallal – mondta csendesen.

– Meséljen, pap bácsi! – kérelték kórusban a gyerekek.

– Tudjátok, a háború alatt Csongrád megyében voltam segédlelkész. Nagyon nagy terület tartozott hozzám. Három város, Szentes, Csongrád és Kunszentmárton, meg sok kis falu, Fábiansebestyén, meg a tiszazugi falvak, Csépa, Tiszaug és a többiek. A főnököm elmenekült nyugatra, féltve a háborútól csinos, fiatal lányait. Én akkor még nőtlen voltam, az életemen kívül szinte semmim sem volt még. A szovjet hadsereg hamar átrohant rajtunk, mentek Budapest bekerítésére. Nálunk sok kárt nem okoztak, csak a motort vették el az orosz katonák. Később úgy kellett mondjam: nekik ajándékoztam... Így a félmegyényi területet gyalog, szekéren jártam végig, mikor mit értem el. Nagyon vágytak akkor az emberek Isten után. Sokuknak volt a férje vagy a fia a fronton, s nem tudtak szeretteikről semmit. A templomok mindig tele voltak, éhesek voltak az emberek Isten közelségére.

Történt egyszer, hogy gyalog mentem egyik faluból a másikba. Hogy rövidebb legyen az út, a Tisza gátját választottam. Tempósan lépdeltem, élveztem a magányt, a természetet, mert a gát tetejéről messzire el lehetett látni. Egyszer csak elhaladtam egy tábla mellett, hogy mi volt ráfestve, nem értettem, az orosz betűket nem tudtam olvasni. Nem sokkal később láttam egy kiégett autót lenn, a gát tövében, de még mindig nem gondoltam semmi rosszra.

Ahogy megyek, egyszer csak egy éles gyerekhang állított meg: „Bácsi, vigyázzon, aknamezőn van!” Abban a pillanatban megdermedtem, és mozdulni sem mertem. Nézttem, ki szólt. Lenn, a gátalján, a tavalyról maradt levágatlan kukoricás szélén állt egy olyan tíz-tizenkét éves forma fiú. „Mit csinálnak, mi lesz most?” - kérdeztem tőle rémülten. Mire a gyerek: „Bácsi, tegnap esett az eső. A sárban biztosan láthatóak a lábnyomai. A saját nyomaiba lépkedve hátráljon ki, amerről jött. Ahova már egyszer lépett, ott biztosan nincs akna.” Igaza volt a kölyöknek. Így is tettem, és szép lassan, hátrafelé elhagytam az aknamezőt. Közben hideg veríték gyöngyözött a hátamon a félelemtől. Mikor nagy sokára újra biztonságban voltam, kerestem a

gyereket, gondoltam, megköszönöm neki, hogy gyermek létére oly bölcs tanáccsal látott el. De meglepetésemre, a fiú eltűnt. Ahogy mondják, mintha a föld nyelte volna el. Már mondtam, a gát tetejéről jó volt a kilátás, de a fiút sehol nem láttam. Sem akkor, sem többé.

Istennek adtam hálát azért, hogy ott és akkor a halál torkából mentett meg. És ma már tudom, egy igazi angyalt küldött a megsegítségemre.”

A fiatal lelkész, aki angyallal találkozott, az édesapám volt.

Lupták György

AZ ISTENSZÜLŐ TEMPLOMBA VEZETÉSÉNEK ÜNNEPE

Egyházunk hagyománya megőrzött és megünnepel egy **kedves történetet** az Istenszüelő Szűz gyermekkorából. Miután szülei már születése előtt Istennek ajánlották Máriát, egy-, majd kétéves korában is elvitték őt a templomba; de akkor a kicsi gyermek még nem akart ott maradni. Amikor három esztendő lett, újra elvitték. A templom ajtajában Zakariás főpap fogadta és vezette a gyermeket a templom belsejébe. Attól kezdve Mária ott nevelkedett. – Az ünnep nyilvánvalóan nem egy aranyosan-kedvesen tipegő óvodáskorú gyermekről szól, hanem **üdvösségtörténeti jelentése** van. Az Istenszüelő Szűz már ebben az eseményben is úgy áll előttünk, hogy általa minden Krisztusra utal. Mária „az Úr hajlékában nevelkedik, hogy maga is az Úr méltó hajlékává legyen.” Isten „Máriában készíti elő a nászszobát, ahol frigyre lép az emberrel.”

Az ünnep ikonja Máriát kétszer vagy akár háromszor is ábrázolja. A templom ajtajában, esetleg úton a templom belseje felé, végül a templom szentélyében, ahol angyal táplálja. – Az ikonmagyarázók ebben az ábrázolásban a **lelki élet** három fokozatát látják: a megtisztulás, a megvilágosodás és az Istennel való egyesülés lépcsőfokait, amelyek a megtérésben Feléje forduló ember számára a Hozzá vezető út egymást feltételező és egymásra épülő mozzanatai.

Az ünnep üdvösségtörténeti, illetve lelkeségi mondanivalója mellett fontos odafigyelnünk arra a tanításra is, amit a gyermek templomba vezetésének története a **szülők** számára rejt. Divatos szlogenként gyakran elhangzik ma a lezser kijelentés: „Én nem erőltetem rá a vallásosságot a gyermekemre; majd eldönti, ha felnő, hogy hívő ember lesz-e.” Álságos és buta hivatkozás ez, a szülő kibúvása a felelősség alól. Hogyan dönthetne, ha nincs tapasztalata arról, amiről döntenie kellene? Ilyen alapon írni-olvasni sem kell megtanítani, s az iskolai oktatás, a nevelés is „erőszak a gyermek akaratán.” Majd eldönti, ha felnő... – Hitünk életformáló gazdagsága életünknek olyan ajándéka, amelynek továbbadása alapvető, örömteli kötelességünk. Gyermekünket már karon ülő koruktól fogva hoznunk kell az Isten házába, hogy „a templom szentélyében nevelkedve” megérintse őket Isten szeretete, és sajátjukká váljon az Isten családjához tartozás egész életre kiható öröme.